

УКРАЇНСЬКИЙ

ГОЛОС

Ціна примірника 60 сот.
чвертьрічна передплата
з пересилкою 9 К.

Виходить що тижня в п'ятницю. - Адреса Редації і
Адміністрації: Перемишль
вул. Побережжя ч. 1.

політично-економічний орган.

Політичного розуму!...

В польській пресі заклекотіло... „Nie odamy nigdy“, „Nie damy Lwowa i Galicyi wschodniej“, „Precz z plebiscytem“ — такі і тим подібні написи видніють на чолі польських органів львівських. Ім втрое в тім самім тоні і краківська, ба і варшавська преса.

Що ж сталося?

З Парижа надійшла вістка, що Найвища Рада мирової конференції спротивилась прилученню української часті Галичини до Польщі і рішила, що нарід, який заселює цю країну, має народнім голосуванням (плебісцитом) рішити про її державну привалєжність. І ця поголоска викликала громи і лискавиці в польській пресі.

„Польський нарід не піддається самоволі чужинецької дипломатії і іграшки плебісцитових експериментів. До плебісциту в Східній Галичині не прийде. Ublizaloby to honorowi polskiego narodu“ — так пише один з польських щоденників, тойсам, що перед двома тижнями не находив в своїому словарі слів похвали для політичної мудрости Найвищої Ради за те, що рішила дорогою плебісциту усунути спір о тешинський Шлеск між Поляками і Чехами, а котру то Найвищу Раду член польської делегації настроїв прихильно до плебісциту от якими словами: „Панове! Засаду народности пристосували ви при витичуванні польсько-німецької границі. Берегли ви її строго навіть супроти побитого ворога. Чому ж і на тешинським Шлеску не застосувати засади народности?“ — Проречисто і переконуючо говорив пан Дмовський...

І переконав Найвищу Раду. Вона рішила плебісцит на Шлеску. Польська преса тріюмувала і містила довгі, радісні артикули...

Прийшла на дзєвний порядок справа Східньої Галичини. Примітивна, здорова льогіка веліла би Найвищій Раді і тут пристосувати плебісцит, бож як сама польська преса признавала, вище наведені розумові аргументи Дмовського так на неї поділали, що навіть сентементалізм Падеревського був зайвий і прогомонів беслідно.

Але справа Східньої Галичини підлягає, по думці польської преси, іншій льогіці — „to co innego“. Тому і поголоска про рішення Найвищої ради — застосувати плебісцит в Сх. Галичині, викликала такий рев в польських часописах.

Коли це читає чоловік зі всіма клепками в голові, опускає безрадно руки. Нічо не порадиш, бо тут не теє...

Гей! Кількож то ми начиталися в тих самих органах, що ludność guska з невимовною тугою очікувала приходу польського війська, з отвертими раменами його витала, а сам Падеревський говорив в соймі, що численні депутації ludności kresowej приїжджають не тільки до Варшави але аж до Парижа з прось-

бою, щоб їх прийняв під свої крила польський орел. Чиж не ліпше, як заощадиться тим людям грудів і коштів і тут на місці, народнім голосуванням дасться їм можливість заявити своє тужливе бажання?

По що ж тих громів? Ей Богу, не втопаємо...

„Замаху такого (себо плебісциту!) не прийємо спокійно ніколи, не признаємо правом. Все народне почуття, увесь інстинкт життя і розвою буде буритися проти тому. Хто-небудь в польським народі станувби на іншому становищі, хочби навіть приневолений, покривбися ганьбою і сідом. Відобрання Сх. Галичини дипломатами від зеленого стола, рівналобися небезпечній, кровавій, зловіщій операції“ — пише інший щоденник.

„Bez wojny nie oddamy“ — пише знов інший.

А як Німці — запитаємо ми — стануть на тім самім становищі в ділі Познанщини? „Війна“ — таку відповідь почуємо в тій хвили.

І тут війна, і там війна. Дай Боже виграти обі!..!

Український нарід не бажає війни. Він хоче спокійно жити на своїй праїдній землі, в згоді з сусідами. Колиж би йому ту земельку бажав хто відібрати, то і його народні почування спалахнуть також проти тому. А хтоб з посеред українського народу стояв на іншій становищі піде в мандрівку століть з п'ятном зрадника.

Народня честь не є привілеєм одного народа. Мають її і інші, має її і Український народ.

ЮВІЛЕЙ МИТРОПОЛИТА.

Двадцятьлітню річницю архієрейства нашого Високопреосвященого Митрополита Андрея стрінули всі верстви нашого громадянства щиро-сердешно, даючи тим доказ як дуже цінить громадянство в своїм Князю церкви діяльного громадянина, котрий в тяжких хвилях народнього життя відважно і сміло йшов в перших рядах борців.

Ювілейне свято розпочалось церковною врочистістю в Святоюрівській церкві. Оба єпископи перемиський і станиславський при асисті численного духовенства відправили Службу Божу. Митрополит сидів в манті на троні. По Службі Божій промовив о. крилошанин Куницький на тему »Ти наш«. О год. 12. відпроваджено митрополита до палати, а він з балкону уділив свого благословення.

Вкоротці явилися в Митрополита депутатії від усіх українських товариств, а найстарший віком громадянин, радник Олександр Барвінський промовив до Ювілята тими словами: „Ваша Ексцеленціє! Високопреосвященний Архіпастирю! Представники народних українських товариств та інститутів, приходять посполу в світлий ювілейний день 20-ліття Владицтва поклін віддати Вашому Архієрейському престолу!

Коли щаслива доля покликала В. Е. на владичий престіл у Станиславові, українське суспільство прийняло це як надію і задаток кращої будуччини для нашої св. Церкви й Українського народу. Ці сподівання нашого суспільства стали небавом дійсностю, коли В. Е. засіли на митрополичім престолі Галицької Руси. На кожній царині нашого церковного і народнього життя почали повставати невсипучими трудами і справдешною княжою щедрістю В. Е. нерукотворні памятники, просвітні, національно-культурні і добродійні огнища як могуча підойма і певна запорука широкого розвитку українського народу до самостійного ествовання.

Колиж над нашою безталанною країною піднялася страшна хуртовина світової війни, відвічний ворог нашої Церкви та народности простер свою загребушу руку, щоби наш нарід з усіма його духовними, національними і культурними добутками стерти з лица землі, підіймали В. Е. в гору духа своєї пастви, пригнобленої страшними злиднями военними, як цей євангельський »світільник горя і світа« і воліли радше піти на жорстокі муки, як покинути свою Церкву і свій нарід. Взираючи на пей світільник, зрозуміло і все українське суспільство превелику вагу нашої св. Церкви як непоборимого заборолу української народности, котре єдино як непохитна підвалина народньої будівлі може обезпечити і запевнити українському народови самостійне ествовання в громаді культурних держав.

Одначе не минула ще світова гроза, ще здалека страшні громи грохотять і зловіщі лискавиці сверкають в рядигоди на хмарнім овиді, а наше замучене і залякане суспільство скуплене на непевнім кораблі серед розбурханого всякими коромолами житейського моря, оглядається за керманічем, котрий довів би наш народній корабель до тихої, певної і безпечної пристани. В тих хвилях зневіри і сумнівів стають В. Е. тим керманічем, що світлим радами загреває похолонілі серця нашого суспільства, а бистрим умом неначе соняшним промінем вказує спасенний путь серед безпросвітної темряви і своїми невсипучими змаганнями старається нашій народній справі запевнити успішний і користний вислід.

Тим то ми представники укр. народних товариств та інститутів, витаючи щирим серцем В. Е. з тим світлим ювілеем Вашого Владицтва, складаємо найглибшу подяку за всі дотеперішні змагання в користь нашої св. Церкви і Українського народу та підносимо найсердешніші бажання, щоби Всевишній кріпив сили і духа В. Е. та позволив довести наші духовні і народні змагання до бажаної мети.

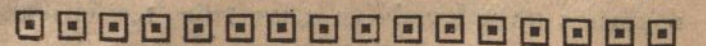
Його Ексцеленція Архіпастир Митрополит Андрій Шептицький найжне многі і благі літа!“

Всі присутні представники народних інститутів підносять трикратний оклик „Многая літа“.

Аптика під „Звіздою“
— ЙОСИФА МАШЕВСЬКОГО —

управитель
магістер Кароль Візель
— вул. Францішканська ч. 24. —

поручає всі артикули, входячі в круг
аптики. При аптиці ДРОГЕРІЯ.

По відповіді Ювілята на промову радника Барвінського промовив іменем духовенства станіславський єпископ.

Вечером того самого дня відбувся в честь Ювілята концерт в великій салі „Народного Дому“, уладжений старанням Укр. Горож. Комітета. Громадянство заповнило салю по береги. Многі відійшли від каси, бо не могли дістати карти вступу. Коли появився Ювілят на салі, привитано його рясними оплесками.

К. С.

Пісня кличе.

В неволі був я. Біль і жаль
Мені рвав серце, а печаль,
Кліщами ум мій обняла,
Здавалось, просвітку нема.

Та пісню вчув я про мій край,
Де ще недавно цвив розмай,
Де люди жили як брати
Та йшли враз згідно до мети.

А нині ворог в краю тім,
А нарід мій в ярмі німім,
Розмай зірвав, а всі поля
Пориті вістрем куль, меча.

Но пісня кличе: »Стань, на прю!
У бій нарід поведу,
Жени гень смуток, біль і жаль,
Нехай пропадуть плач, печаль,
Як стане нарід у одно,
То скине сором і ярмо!

Я вірю пісне! Поклик твій
Нас всіх візве у поле в бій,
І нарід стане у одно,
Та скине сором і ярмо.

Домбе, дня 1. VIII. 1919 р.

Учіте ся брати мої,

думайте, читайте...

Наш народ дуже трудолюбивий. Він тяжко гарує, та при тім він убогий, бо праця його мало приносить. Одною з головних причин цього є брак у нас кваліфікованих робітників. У нас у всіх званнях, де це тільки можливе, переважають самоуки або недоуки. У нас попри трудолюбство є своєрідне ліниство, яке би я назвав лінощами духа: чоловік зробить завдану йому роботу, хоч-би як вона тяжка і прикра була, щоби тільки при тім не потребував думати, чогось доглубуватися, щось самостійно вигадати. Не любить він і вчитися. Не кажу, що не вчиться пильно в школі, овшім — особливо в чужій — він є дуже добрим учеником. Але як вийде з під шкільного примусу, де не стоїть над ним професор зі страшним нотесом в руці, вже опускається і літами забуває про обовязок іспитів, а часто-густо змарнує найкращі роки і до нічого не доведе. А як котрий і перейде через усі іспити і дійде до мети, то знову є добрим, пильним, талановитим а все слухняним робітником, особливо під чужою рукою, але о дальшій праці над собою звичайно не памятає. Не думає він про це, що школа та іспити дали тільки основу знання, яке треба поглублювати і поширювати безнастанно самообразуванням, бо без того нема поступу, нема правдивого знання.

Та на жаль багато нашої молодіжи, як сказано, не доходить і до того обовязкового знання, яке треба виказати іспитами, обовязуючими скрізь в Європі. Не один оправдує тим, що не мешкає в місті з вищими школами, або тим, що працює на хліб в часі, коли требаби ще вчитися. І це звичайно правда. Та чи тільки у нас є убога молодіж? У нас її багато, то певне, але є вона і у других народів, але де-інде не марнується тільки того цвіту, що у нас. От возьмім Жидів. Кілько там бідноти серед найтяжших злиднів доходить до своєї цілі?

Та жидівська молодіж тою наукою доволитися не може. Жид таки ївби її. Підій між них, особливо російських Жидів. Вони все горячково спорять, переповідаючи собі прочитане та розв'язуючи різні проблеми життя

і науки, про які читають в книжках і часописах. І то не тільки молодіж зі шкільним образуванням, але і різні самоуки, котрим не довелось покінчити шкіль. Вони домашню працею стараються наздігнати своїх щасливіщих товаришів. Жидами заповнені школи усякого рода, вони становлять найбільшу часту учасників всяких прилюдних бібліотек, відчитів, концертів, вистав і тощо. — словом вони живуть і дишуть духовою працею.

Тимчасом у нас є байдужність для школи, а відрізка до іспитів у молодих. Нераз чується: „Пощо мені іспиту, я свою річ знаю і розумію, от в Америці ніхто о іспит не питає. То у нас тільки такі відсталі поняття.“ Раз навіть — впрочім розумний — чоловік, що довго не міг потрібного іспиту склеїти, сказав мені що нині кожний дурак має іспит. Та не найшов відповіді на мою смирну замітку: „Якже того назвати, котрий навіть іспиту не має?“ Ще коли треба йти в державну службу, то тоді-колись муситься іспит зробити, бо інакше не приймуть. Але натомісць прямо з обуренням приймається домагання своєї інституції, коли вона домагається свідоцтва з відбутих фахових студій. Та мимо цього іспити потрібні як доказ укінченої науки і їх вимагають у всіх культурних краях. Вже у нас в Галичині маємо купців, котрі не приймають хлопця до skleпу без укінчення торговельної школи.

Вправді в Америці вибиваються люди високо без правильного шкільного образування, однак вони мають дійсне знання і то високе, добуте тяжкою працею самоуків, серед боротьби о хліб насущний. Ті, що того знання не мають, коротають свій вік серед страшної праці і визиску звісного і у нас хочби зі славних повістей Сінклера та з історії нашої еміграції. Тож ми, заохочуючи до науки, не жадаємо тільки шкільної мудрости; овшім, високо цінимо самообразування. Алеж чоловік, котрий справді знає свою річ, хоч її не набув правильною шкільною наукою, може легко своє знання упорядкувати і доповнити так, щоби і відповісти формі та іспит зложити, тим більше при теперішніх вимогах іспитових, де кладеться більше вагу на дійсне знання, чим формальне.

Може за довго ми задержалися при іспитах і школі. Не тільки у нас, але і у щасливіщих сусідів показався в хвилі, коли довелось будувати свою хату, великий брак укваліфікованих робітників, людей з науками потрібними до обняття урядових становищ. Змагання заступити їх людьми з так зв. домашнім образуванням показалося по більшій частині невдачними пробами і хоч всячину закидується бущим австрійським урядникам, нерозуміння суспільности і її потреб, то все таки показалося вони ще ліпшими до ведення ріжних урядових агенд, чим люди без урядничої рутини і обовязковости, хоч поза тим нераз спосібні. Тож нам треба о тім думати, щоби як найбільше людей підготувати до заняття урядових становищ і хто може тільки, повинен учитися замісць тратити час на переливання з пустого в порожне, себто на безкоштовні розговори про „ситуацію“.

Та ми потребуємо не тільки кваліфікованих урядників публичних і приватних, потребуємо кваліфікованих рільників, ремісників, купців, техніків всіякого рода, лікарів і тп. Кожний фах вимагає науки. Мусить її мати не тільки урядник, лікар, адвокат, але без неї не обійдеться рільник, ремісник купець. В практичних фахах багато значить практика, як всюди впрочім, однак наука не є нічим иншим, як досвідом багатьох людей, зібраним в одно і представленим друком. Прецінь новітна наука опирається на поміченнях зібраних досвідом і регульованих розумом. Чому жби ми мали легковажити те, чого довершила праця ума вчених людей, чому не користуватися овочами праці чужих, культурніщих народів? По що силуватися на різні більш або менш мудрі винаходи хочаби в урядуванні наших кооперативних інституцій, коли не одно мудріще вигадав вже Німець або Американець. Краще далі його роботу розвивати і доповнювати, коли зможемо.

То саме відноситься до праці на рилі і у варстаті, skleпі, де люде видумали багато

мудрих річей. Треба тільки тіх видумки знати і мудро приновити до наших потреб. Треба памятати, що книжка всього не навчить. Можна і зі школами бути немудрим, але таки краще з наукою, як без неї. Люде не родяться геніями, всезнайками, тільки тяжкою працею духовою і досвідом здобувають своє знання, тож і ми йдім тою дорогою, а іти нам треба зі збільшеним зусиллям, спішитися нам треба, бо ми опізнисилися на тій дорозі, а час не жде. Великий час застав нас не підготованих, тож треба нам побільшеною працею надробити це, що віки занедбали. А батьки най не жалують жертв на образування дітей, най заповнять ними всякі школи, які тільки нам доступні, як загальні, так і фахові.

Давайте свої діти до торгівлі, ремесла; виховуйте їх на кваліфікованих робітників в їх званні, бо тим поліпшите їх долю, тому, що лекше і ліпше заробляє кваліфікований, руками і головою працюючий робітник.

Також не забуваймо про працю над самими собою, бо чоловік вчиться до самої смерти.

При тім памятаймо, що чоловік не живе самим хлібом і не тільки для хліба вчиться. Треба нам також образувати духа. Особливо не забувати нам про науку нашої минувшини. Тут знова вкажемо на Жидів. Кожний Жид знає свої святі книги і свою минувшину, тож хочай його нераз чужі принижують, він є гордий на свій рід, як син вибраного Богом народа, почувает себе вищим над все. Для него весь світ отворений, він усюди має зносини завдяки солідарности своїх одновірців, опертій саме на тій свідомости і почуттю спільности, виробленім через знання своїх святих книг і своєї минувшини та місця в світі, в родині культурних народів. А у нас?

У нас і небагато інтелігентів знає наш край, його багатства, минувшину свого народа, його заслуги для культурного світа, його в нім роллю і належне йому місце. Відси береться часто почуття своєї низшости, слабосильности, брак довірря у власні сили, оглядання на чужу поміч. Тут джерело наших політичних промахів, відси пішло самовідречення, прямо невільнична служба чужим, під чужою рукою. Ми часто не знаємо або не памятаємо, що був час, коли наш народ панував, коли слава імени князів і гетьманів розходилася на весь світ, коли вони захищували Европу перед хижаками сходу, коли вони були першими купцями, що держали в своїх руках торгівлю сходу з заходом. Вони не знають, що коли Лондон і Париж, нинішні столиці світа, по словам знаменитого Американця Едемса були купкою нужденних хат, тоді наш золототерхий Київ був повен величавих церков, палат, шкіл!

Знання нашої бувальщини скріпить нашого духа, піднесе віру у власні сили, піднесе нас краще як що друге до громадянського життя серед всяких хочби і найтяжших обставин.

Д. Норенець.

ВАЖНЕ!

РЕЕСТРАЦІЯ ПРЕТЕНСІЙ до б. австрійського скарбу.

Реестрація приватно-правних претенсій до б. австрійського державного скарбу, зглядно до спільного австро-угорського скарбу, переходить тепер в обсяг діланія Бюра реестрації претенсій б. Державного Скарбу у Львові, вул. Баторого ч. 6. III. пов., яке цілий зібраний матеріал відступить новоутвореному галицькому Комісаріатови Головного Ліквідаційного Уряду у Львові.

В цій цілі звивається усіх, які досі своїх претенсій не зголосили, щоби це тепер зробили в реченці до 15. жовтня ц. р., інакше зголошення по цім речинці не будеться приніматися.

Зголошення треба вносити на письмі без стемпля, або безпосередно в бюрі реестрації претенсій до б. австрійського державного скарбу у Львові, вул. Баторого ч. 6. III. пов., або за посередництвом податкового уряду в місці побуту інтересованих.

До письма треба долучити всі документи,

Я набув на власність НАВАРНЮ

Поробивши відповідні зміни, повідомляю, що буду подавати всілякі напої найліпшої якості як також зимні і гарячі перекуси. Часопис місцеві, краєві і заграничні.

„ВАРШАВА“

Щодня КОНЦЕРТ
знаменитої напелі салюнової.
З глибоким поважанням **Шимон Гутт**
власитель каварні.

що узаasadнюють зголошені претенсії, а то в оригіналі і точнім відписі, зглядно тільки у судово або нотаріально потвердженім відписі. О скільки віродостойність була вже зголошена у другої власті, треба цю справу в поданню зазначити.

Претенсії до австрійської поштової каси ошадности треба зголошувати в Почтовій Касі Ошадности в Варшаві, претенсії до краєвого Уряду відбудови в тім самім уряді, Львів, Копернка ч. 11.

Претенсій, раз зголошених в Бюрі реєстрації, Почтовій Касі Ошадности в Варшаві, або в Краєвім Уряді відбудови у Львові, не треба в друге зголошувати.

* * *

Помішуючи це оголошення, звиваємо наших людей, щоби як найскорше, а найдалше до 15. жовтня зголосили письменно всі воєнні шкоди, які потерпіли до 1. падолиста 1918. Отже мимо того, що шкоди в будинках і майні вже зголосили в Староствах, мають пошкодовані ще раз письменно зголосити шкоди в місцевім уряді податковім, або поштою (рекомандовано) до Бюра реєстрації б. австрійського державного скарбу у Львові, вул. Баторого ч. 6.

Але не тільки воєнні шкоди в будинках і майні треба зголосити. Також не виплачені належитости за реквізиції (збіже, худобу, господарські знаряди) далі належитости евакуаційні, (деяким иншим людям вже навіть асигновано цю належитість але ще не виплачено в наслідок перевороту), також відшкодування для тих, що неправно були арештовані і держані по в'язницях або інтерновані в Талергофі і інших місцевостях треба зголосити на письмі в дотичнім Бюрі.

Хто не знає, як це зробити, нехай порадяться священика або учителя.

Урядовий комунікат для Духовенства.

Ч. 3758. Гр. кат. Еп. Ординаріат в Перемишлі поручає Всч. ОО. Душпастирам, щоби під совістю представили на письмі воєнні шкоди в церквах та ерекціональних будинках і взагалі в церковнім маєтку і дотичні письма вислали до Бюра реєстрації претенсій до б. австрійського державного скарбу у Львові, вул. Баторого ч. 6. **перед 15. жовтня с. р.**

З гр. кат. Еп. Ординаріату.

Перемишль, дня 29. вересня 2919.

Що чувати в світі?

D' Annunzio поки-що не слухає наказів коаліції і ще доси на чолі добровольців займає Реку. Італія має чимало клопотів з приводу цієї авантури. Вільсон вислав ноту до Італії з жаданнем опорожнення Реки. Італія на разі цього зробити не може, бо не має певного війська, яке моглаби ужити проти **D' Annunzio**-а, а тим самим в самім почині усунути труднощі, які ізза цієї причини повстають в самім краю. А не рожево мусить там виглядати, коли-як доносять часописи — у короля є намір абдикувати в користь свого сина, щоби лише запобігти невдоволенню широких мас, які буряться задля дорожнечі та інших недотач, спричинених довголітною війною.

В справі Східньої Галичини в останнім тижні аж за багато вістей. Забагато тому, що не всі вони редаговані в Парижі, а лише удають, що з відам походять. Коли одні доносять, що справа вже порішена і то не корисно для Польщі, то другі знова доносять, що справа ще не рішена. Одні твердять, що провізорична конституція і статут для Східньої Галичини Найвищою Радою затверджені, а другі знова, що і провізоричну конституцію і статут відкинено, а рішено, що доля Схід-

ньої Галичини буде залежна від плебісциту, який вкортці має відбутися. Коли над тими вістями ближше застановитися, то можна прийти до такого висновку. Коаліція по свій первісній постанові з червня хотіла лише провізорично признати Польщі певного рода зверхність над Східньою Галичиною на підставі статуту, зладженого окремою коаліційною комісією, а відтак коли в Росії упорядкуються відносини, Східня Галичина сама малаб порішити свою державну приналежність дорогою плебісциту. Поляки видно виступили занадто рішучо проти провізорії, як шкідливої для Польщі і краю. А вислід протесту фатальний для Польщі, бо Англія яка й передтим з рішенням Найвищої Ради не дуже годилася і мала протестувати проти цього, могла до своїх мотивів протесту додати й цольські і тим самим при кінцевім рішенню переперти те, о чім донесли послідні вісти з Парижа, а іменно, що проти первісного рішення що-до тимчасової конституції Східньої Галичини і надання їй автономії, буде примінена лише дорога плебісциту. Колиб таке рішення в Парижі дійсно запало, значилоби це, що жадної провізорії в Східній Галичині не буде, лише що вона творити буде злуку з тою державою, за якою заявиться воля народа і то найімовірніше в такім речинці, який примінено до Горішнього Шлеска. Там плебісцит має відбутися найскорше по шести, а найпізніше по 18 місяцях.

ВСЯЧИНА.

Від Адміністрації. Всі ті фірми і агенції, яким висилаємо „Укр. Голос“ до розпродажи, просимо надіслати негайно гріш за розпродані в вересні примірники.

Також просимо предплатників, котрим вийшла передплата, щоби її відновили і поширили наш часопис в кружку своїх знакомих.

Конфісната. Ч. 24. „Укр. Голосу“, присвячене Ювілятові, Високопреосв. Митрополитові впало жертвою конфіскації. Прокуратор вичеркнув середню частину статті „Не туди дорога“ і часть послання єпископів, з Митрополитом на чолі, заключало в собі що-небудь каригідного. Та сталося... І це також запише історик нашої мартеріології.

На піддернання „Укр. Голосу“ зложили: гром. проф. Богдан Вахнянин 50 К., проф. Я. Іуглевич 10 К., Н. Н. Перекопана 20 К. Редакція дякує щиро за поміч.

Ректорат гр. нат. духовного семинара в Перемишлі оповіщує: Богослови перемиської єпархії, що покінчили III рік, зглядно що не покінчили в минувшому році IV р. богословських наук, мають явитися 15. жовтня ц. р. в духовнім семинарі в Перемишлі. Кошти удержання мають питомці поки-що самі покривати. Належить привезти з собою постіль і доставити по можности віктуали.

В останньому числі помістили ми актуальну статтю гром. дир. Д. Коренця п. н. „Відбудувуймося“. Додаємо, що усякі блищі інформації в ділі відбудови подасть кожному: Промислова секція Горожанського Комітета у Львові, вул. Руська ч. 3.

Cuchnący 10j. Краківський П. Kuryer пише: „Nasza polityka jest wogóle bardzo mało pomyślana.. Wszystkie wysmażone na cuchnącym 10ju ukraińskim lub niemieckim fałsze znajdują gościnnie w szpaltach pewnej polskiej prasy“. Це справді cuchnący 10j але не на пательні а в голові.

Цему самому добродієви заважають Українці на світі. Бажавби неборак, щоби вони всі опинились на якимсь Dąbju а звідтам перенеслися впрост туди, де нема ні болізни ні печали. Тому Kuryer нарікає на rząd так: „Від якогось часу rząd увільняє полонених гайдамаків і вони повертають до дому. Ці люди управляють найшкідливішу агітацію українську. До Добросина пов. Жовква прибув такий гайдамака, випущений з табору полонених з постріленою рукою а його otaczają kulturem baby z całej okolicy, przychodząc go odwie-

dzać, klękają przed nim, saują okaleczoną rękę i płaczą... і т. д... До тепер чули ми, що українські „prowodygu“ всьому винні, тепер нарікає Kuryer на українські baby, що цілують скалічену руку. Цей факт повинен би також Kuryera і його однопумців чогось навчити...

З приводу рецензії концерту, поміщеної в ч. 24. одержуємо таке письмо: В. Шановний Громадянине Редактор! Тому, що надрукована в „Укр. Голосі“ з 21. ц. м. рецензія з концерту, устроеного в Перемишлі дня 11. вересня в великій своїй частині торкається мене а зглядно моїх творів, прохаю Вас щиро не відмовити для деякого пояснення помістити у найблизшому числі Вашого часопису отсі стрічки а саме: Багато всяких рецензій читав я до тепер, чимало теж бачив я й чув оцінок моїх творів, однак всеж таки так мало умотивованих, зате сильно злосливих заміток як отсе помічених в рецензії С. Л. справді не приходилось мені ще читати. В кожному слові цієї частини оцінки можна добачити хіба тільки якусь невгамовану злобу, бо ось на пр. рецензент жаліє артистку, хоч вона була зовсім вдоволенна вибором арії Оксани, то знов закидає авторові слів, найкращому сучасному нашому поетові О. Олесеві, неясність тексту, відтак в мене вмавляє механічні (sic!) получения та банальне закінчення, не зважаючи очевидно задля своєї вузькоглядности на театральність цього твору і т. д. Колиб був С. Л. перед писанням оцінки заглянув туди, де належало, тоді набувби справжнє зрозуміння та більше підготовки, а тимчасом вийшло таке, що з цілої диссертації треба було властиво дати комусь зробити „sogestum“. Але він не вдоволяється тим всім. Признаючись до цілковитого незрозуміння моєї інтенції (отже навіщо писати рецензії) каже, що ніяк не в силі оцінити мої сольо-співи і застерігає собі можливість з аналізувати мою творчість при нагоді. Та я заздальгидь випрошуюсь від таких його бажань чи намірів, бо коли справді він не в силі тепер подати оцінку як слід, то нехай мені буде вільно сказати йому на будуче: не тратьте куме сили і... Остаю з правдивою пошаною для Вас, Громадянине Редактор. — Я. Ярославенко.

Яні ще претенсії треба зголошувати до скарбу бувшої Австрії перед 15. жовтня? Під написом „Важне“ подали ми деякі інформації що-до реєстрації претенсій до австрійської маси спадкової. Додаємо, що треба ще зголосити шкоди, які вийшли з недодержання умов і контрактів урядом бувшої Австрії. Так само вносити можна добре умотивовані подання в справі цивільних одягів, що їх бувші вояки не одержали назад. Тільки треба долучити який-небудь документ, доказуючий, при яким відділі служилося. Внести належить теж претенсії на відшкодування за пропавші посилки на полевих почтах. Не забути танож про всі австрійські позички.

„Вперед“ доносить, що д. 29. вересня прислали польські власті письмо на руки гром. Дра Щурата, яким забороняють університетські курси, що саме мали розпочатися. Українській молодіжі не лишається нічо, хіба виїзд на заграничні університети.

НАДІСЛАНЕ.

Хто знавби де-що про Михайла Хомяка, бувшого функціонера „Народної Торговлі“ в Перемишлі, а перед переворотом служившого при Стрільцях на Буковині, зволить повідомити Марію Бірецьку в Острові, п. п. Перемишль.

Часописи за лінією Збруча просять о передрук

ІНСТРУКТОР до 2 дітей з II. і III. кл. імн. потрібний на село.

Зголошення з поданням услівій слати до о. **Евгена Хомінського**, пароха в Верхраті, почта і заліз. станція в місці. 1—1

Священик-вдовець шукає інтелігентної жінчини до заряду дому. Письменні зголошення в Адм. „Укр. Голосу“.

Інструкторки або інструктора до панночки 2 року учитит. семинара і до учениці 3. кл. народ. шукає о. **Іван Косоноцький**, парох в Заліській Волі п. Радимно.

Субститут адвоката Дра Лозинського
адвокат Др. М. Візель
 оборонець військовий
 веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцневича
 ч. 2, 1. поверх.

Інструктора на село (Ялин, сянцікий повіт)
 пошукує парох о. Тресньовський, до дівчинки з І.
 гімн. на цілий рік. Харч, помешк. і платня після
 умови. Інформації на адресу о. Тресньовського
 в Ялині п. Гравіниця.

Адвокат і оборонець в справах карних

Др. М. Ріхтер

веде канцелярію в Перемишлі,
 вул. Францішканська ч. 22.

ОГОЛОШЕННЯ.

В половині жовтня ц. р. вийде накладом Кружка У, П. Т.
 в Станиславові

Великий Народний Календар
 на 1920 р.,

який міститиме дуже гарні оповідання, поезії, історію
 і географію України, порадник лікарський, господарський
 і т. п. Обніматиме около 100 ст. друку. Ціна з пересил-
 кою 7 К. При більшому замовленні 15%, опушту і оплачена
 пошта. Замовляти можна вже тепер на адресу: УКР.
 КНИГАРНЯ для (У. П. Т.), вул. Собіського ч. 20.
 Станиславів. Чистий дохід призначений на удержання
 укр. прив. школи ім. М. Шашкевича в Станиславові.

Важне для священників!

Книгарня Ставропільського Інститута, вулиця
 Руська ч. 3, у Львові, має на складі
 богослужбні книги, молитвослови, орбазки
 і парохіяльні друки, есентуально в оправі.
 Деякі книги є вже на вичерпанню, тому про-
 ситься поспішити з замовленнями!

РОБІТНЯ ОБУВА

МИКОЛИ МАЦЬКОВА

в Перемишлі, Засяння, вул. Петра
 Скарґи ч. 8.

Поручає свої знані з доброти шевські
 вироби по можливо приступних цінах.

Гуртовна і деталічна продаж

ДРОГЕРІЯ

Аптичний склад і Перфумерія

МАЙСТРА ФАРМАЦІЇ

М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,

— МІЦНЕВИЧА 2. —

МАЙСТЕРНЯ
 жіночих і мужеських
 ОДЯГІВ

ДМИТРА КОКОТА

при вул. Словацького ч. 63.,

виконує по найновішим журналам всякі
 одяги для жінок і мушин.

Замовлення виконуються елегантно
 і швидко.

Ціни найприступніші.

М. Гассо Агопсович

склад фабричного обува

Перемишль, Францішканська ч. 25
 поручається Шан. Громадянству.

Одинока українська
КРАВЕЦЬКА МАЙСТЕРНЯ
ПЕТРА МЯГКОГО

в Перемишлі, вул. Гімназіальна ч. 2.

виконує мужеські одячи у всяких фасонах,
 студентські уніформи, одніня для Всч. Ду-
 ховенства, плащі, пальта і тощо. Сукна
 в багатому виборі на складі.

Замовлення виконуються елегантно,
 швидко і по найприступнішим цінам.

Найстарша фірма в Галичині, основ. в р. 1808.

Перша Краєва фабрика дзвонів

Братів ФЕЛЧИНЬСКИХ

в Калуші, філія **ПЕРЕМИШЛЬ,**
 вул. Денерта ч. 9.

Відзначена на І-шій українській виставі
 в Стрию і на краєвих виставах золотими
 медалями і дипломами.

Припоручає дзвони гармонійні
 найновішої системи до обер-
 тання — переливає розбиті дзвони
 в найбільших вагах і розмірах.

„ВІДБУДОВА“ Промислово-торговельна
 Спільна з обм. поруною
 — у ЛЬВОВІ, вул. Підвале 7. —

доставляє:

огнетривалі наоси	пилки
ремісничі знаряди	ваги
різничі машини	оса до возів
кінські підкови	носи й серпи
цвяхи	пауги
борони	цемент
млинки до чищення збіжа	бляху
січкарні	папу
кухонне начинне	дахівку.
сокири	

СІЛЬ, кухонні начиння, —
залізні товари, насіння
 поручає Краєвий СОЮЗ
 господарських Спілок
 в Перемишлі.

І. БОРИС

— Перемишль-Ринок —
 поручає:

Фарби до матерій в різних барвах.
 Насіння ярин, пашних бураків і трав.
 Паста до обува, вазеліна.

Українська Щадниця

в Перемишлі, ул. Костюшка Ч. 3.

приймає і дальше щадничі вкладки що
 дня в годинах урядових і опроцентує
 їх на давні книжочки на 2 1/2 %, а на
 нові на 2%, з тим однак що на давні
 книжочки місячно можна вкладати не
 більше як 5.000 К.

Позичок гіпотечних і векселих на разі
 аж до відкликання не уділяє.

Признає позички на застав цінних
 паперів. Приймає пересилку капіталів
 за посередництвом замісцевих Банків.

Одинока українська
ПЕРЕПЛЕТНЯ
 всілякого рода книжок, євангелій,
 справа образів, паспорту (passportous)

Івана Маївки

в ПЕРЕМИШЛІ
 при вул. Гродський ч. 1.

ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК
ГІПОТЕЧНИЙ

Спілька акційна у Львові (Підвале 7).

Акційний капітал . . . К. 3.000.000
 Резерва банку . . . К. 380.000

Власна каменця, куплена в 1918 році.

Переводить всякі банкові справи під найкорисній-
 шми умовами.

Приймає вкладки на біжучий рахунок.

Уділяє позички: гіпотечні, вексели, та на підклад
 вартних паперів.

Продає і купує всякі цінні папери, вимінює загра-
 ничні гроші.

Комісово купує або і продає посілости, рільні плоди,
 господарські знаряди і всякі товари.

НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ

Перемишль, Костюшка, ч. 5.

поручає: товари корінні, вина літургічні
 і столові. — Сіль кухонну білу.

Фарби до матерій в різних барвах.
 Насіння ярин, пашних бураків. Пасту до
 до обува, вазеліну.

— Щітки і мітли римові. —

Товариство взаїмного кредиту

ВІРА

стовар. зареєстр. з обмеженою поруною
В ПЕРЕМИШЛІ,

приймає вкладки до опроцентования на 3% і о-
 плачує за вкладників податок рентовий
 від процентів; вкладати може кожний навіть і не
 член; на жадане звертається вкладку кож-
 ного часу, навіть без вивідження (за еско-
 ном). Позички уділяє Товариство „Віра“ своїм
 членам, ди позичок вимагає ся гіпотечки або до-
 брої поруки.

Членом Товариства може бути кожна особа,
 що є способна до зобовязань правних.

Чистий зиск розділяє ся межі членів яко
 дивіденди від уділів і на добродійні цілі.

Дирекція Тов. „Віра“ в Перемишлі.

Асекуруйте свої будинки і дви-
 жимости від огню в Товаристві —
 взаїмних обезпечень „Дністер“.
 у Львові

Склад і великий вибір
МЕБЛІВ нових і уживаних
 по найнижших цінах

Давид Ілік

Перемишль

вул. Францішканська ч. 20.